

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 16

гр. Свиленград , 19.04.2021 г.

РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ТРЕТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
закрито заседание на деветнадесети април, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Добринка Д. Кирева

като разглежда докладваното от Добринка Д. Кирева Частно наказателно дело
№ 20215620200252 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 243, ал.4 НПК.

Образувано е по жалба на **А. А. Г.** с ЕГН ***** против **Постановление от 17.03.2021г** на прокурор от РП-Хасково, ТО Свиленград за прекратяване на наказателното производство водено по **БП № 39/2021г** по описа на РУ Свиленград, **пр.преписка №ТОС-1473/2020г.** по описа на РП-Хасково, ТО Свиленград образувано срещу **К. М. Д.** с ЕГН ***** за извършено от нея престъпление по **чл.183,ал.1 от НК.**

Претендира се отмяната на оспорения прокурорски акт, поради неговата незаконосъобразност и връщане на делото на прокурора. Конкретните оплаквания, инвокирани с жалбата са ,че жалбоподателят не е съгласен с изложените от прокурора доводи относно наличието на предпоставки на чл.9 от НК ,поради което моли съда да отмени обжалваното Постановление.

*Съдът, след като се запозна с жалбата и наведените доводи в нея, както и с оспореното постановление на прокурор, така също и с материалите от досъдебното производство, приема за установено от **фактическа** страна, следното:*

Жалбоподателят **А. А. Г.** и **К. М. Д.** през 2011 год. заживели на семейни начала, в дома на родители на св. **А.Г.** в гр. Свиленград, на улица "В." № **. На ***** год. от съвместното им съжителство се родило дете - **А. А. Г..**

През месец юни 2019 год. **А. А. Г.** заминал за Германия за да работи. Св. **Д.** и невръстния **А. Г.** останали в дома на **А. А. Г.** в гр. Свиленград. **А. А. Г.** започнал работа и изпращал пари на св. **Д.**, необходими за грижите за детето. Малко след заминаването на св. **Г.** за Германия, св. **Д.** започнала връзка с друг мъж. В последствие св. **Г.** разбрал за това през месец август 2019 год. опитал се да разговаря по телефона със св. **Д.**, за да разбере какво се случва, като й съобщил, че се прибира обратно в Р. България. Св. **Д.** не изчакала завръщането на св. **Г.**, а напуснала дома му, като не взела сина си със себе си, а детето останало при баба си и дядо си по бащина линия.

В края на 2019 год. св. **Г.** подал молба до РС-Свиленград за попечителство над сина му **А. Г.** и определяне на месечна издръжка, дължима от св. **Д.** за детето. По време на съдебното производство свидетелите **А.Г.** и **К. Д.** постигнали Съдебна спогодба по гр. дело №1259/2019 год. по описа на РС-Свиленград, одобрена с определение № 132 от 25.02.2020

год., влязла в сила на 04.03.2020 год., по силата, на която К. Д., трябвало да изплаща месечна издръжка за дето си в размер на 160 лева.

След като била осъдена да изплаща издръжка за детето си, К. Д. изпълнявала задълженията си до месец юли 2020 г., макар и със забавяне. От месец август 2020 г. спряла да изплаща дължимата издръжка и това бил повод св. Г. да подаде жалба срещу нея в ТО-Свиленград, РП-Хасково, като в последствие било образувано настоящето наказателно производство на 10.02.2021 г. срещу К. М. Д., ЕГН: ***** от гр. Л., ул. "С. В." №**, за това, че в периода от месец август 2020 год. до месец януари 2021 год. включително в гр. Свиленград, след като е била осъдена по силата на Съдебна спогодба по гр. дело №1259/2019 год. по описа на РС-Свиленград, одобрена с определение № 132 от 25.02.2020 год., влязла в сила на 04.03.2020 год., да издържа свои низходящ – сина си А. А. Г., роден на ***** год., съзнателно не изпълнила задължението си в размер на повече от две месечни вноски, а именно 6 броя месечни вноски по 160 лв., всичко на обща стойност 960 лева - престъпление по чл.183, ал.1 от НК.

След като св. Г. подал Жалбата срещу св. К. Д., през месец декември 2020 г. и през месец март 2021 год., св. Д. по банков път превела сумата от общо 320 лева, дължима издръжка за месец август и месец септември 2020 /на два пъти по 160лева/.

В хода на наказателното производство е било установено от извършения разпит в качеството на свидетел на К. Д., че тя изпълнявала задължението си по плащане на издръжка за сина си А. Г. до началото на месец август 2020 год. Поради усложнената обстановка в страната с противоепидемичните мерки против разпространението на коронавируса останала без работа и нямала доходи. Поради тази причина от началото на месец август 2020 год. не успявала да изпълнявала задължението си по изплащане на издръжка за сина си А. Г.. Въпреки затрудненото положение, в което се намирала св. Д. успяла месец декември 2020 г. да събере сумата от 160 лева и да плати издръжката за сина си, по банков път, която сума била издръжка за месец август 2020 г. През месец март 2021 год. св. Д. успяла да събере пак сумата от 160 лева и отново я превела по банков път на св. А.Г., като тази сума била издръжка за месец септември 2020 г.

В хода на наказателното производство К. Д. не е била привлечена в качеството на обвиняема за извършено престъпление по чл.183, ал.1 от НК.

С Постановление за прекратяване на наказателното производство, наблюдаващият прокурор е прекратил БП №39/2021г. по описа на РУ Свиленград на основание чл.199 и чл.357, ал.1, т.1 вр. чл.24, ал.1, т.1 от НПК и чл.9 ал.2 от НК.

Мотивите на прокурора са най общо ,че конкретното поведение на св. К. Д. по никакъв начин не е увреден или засегнат непосредствения обект на престъплението по чл. 183, ал.1 от НК, поради което деянието ѝ се явява млозначително по смисъла на чл. 9, ал.2 от НК. Но дори и да се възприемело тезата, че с факта на неплащане на присъдената издръжка за детето А. Г., върху непосредствения обект на престъплението е оказано някакво отрицателно въздействие, при всички визирани по-горе съображения за цялостната изключително ниска степен на обществена опасност на деянието и за липсата на реално фактическо засягане на инкриминирания обект, следвало да се приеме, че съответното отрицателно въздействие за проявено в явно недостатъчна степен, за да бъде третирано извършеното като престъпление, поради което деянието се явява малозначително и съобразно втората хипотеза по чл. 9, ал.2 НК.

Същото е връчено на лично на родителят на законният представител на детето на 05.04.2021г., като в 7дневния срок-на 08.04.2021г. е подадена горепосочената жалба.

При така установената по делото фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Депозираната жалба срещу Постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство по **БП № 39/2021г** по описа на РУ Свиленград е процесуално **допустима**.

Кумулативно изискуемите др. процесуални предпоставки също са налице - жалбата е подадена против акт, подлежащ на съдебен контрол, както и изхожда от легитимирано лице – носител на правото да обжалва, в качеството на законен представител на детето, чиято издръжка се дължи .

При тези фактически данни и непосредствени впечатления от обхвата и начина на водене и приключване на разследването, както и анализа на доказателствения материал, преценена по същество, депозираната жалба срещу постановлението на РП за прекратяване на наказателното производство, според съда **е основателна**.

В подкрепа на което, решаващият съдебен състав излага следните аргументи:

На преценка по смисъла на чл. 243, ал. 4 от НПК, подлежи правилността (обосноваността и законосъобразността) на извода на Прокурора. Съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от НПК, регламентираща един основен принцип на наказателното производство, Съдът, Прокурорът и Разследващите органи вземат своите решения по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководят от закона.

Прокурорът упражнява законовите си правомощия, дадени му с разпоредбата на чл. 243, ал. 1 и ал. 2 от НПК, като изгражда изводите си въз основа на цялостен анализ на материалите по ДП. Съгласно нормата чл. 242, ал. 1 от НПК, след като получи делото Прокурорът прекратява, спира наказателното производство, внася Предложение за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание или Предложение за споразумение за решаване на делото, или повдига обвинение с Обвинителен акт, ако са налице основанията за това. Преди да прекрати наказателното производство, Прокурорът е длъжен да извърши проверка дали са събрани доказателствата, необходими за разкриване на обективната истина и с оглед на тяхната преценка да провери дали извършеното деяние съставлява престъпление и от кое лице е извършено престъплението.

Съдебният контрол върху Прокурорското постановление, както вече бе посочено по-горе в настоящото изложение, е въведен от закона по отношение на неговата процесуална и материална законосъобразност, като Съдът не може да действа като орган на разследването. И това е така, тъй като в процесуалния закон изрично са определени разследващите органи, които могат да събират доказателства на ДП. Съдът не е надлежен разследващ орган в това производство. Затова, при съдебния контрол върху Постановлението на Прокурора за прекратяване на наказателното производство, могат да бъдат съобразявани само тези доказателствени материали, които са били събрани до завършване на разследването. Отделно от това, следва да се има предвид, че съгласно чл. 127 от Конституцията на Република България, в изключително правомощие на Прокуратурата е дали да започне наказателно преследване, срещу кое лице и за какво престъпление.

Безспорно, престъплението по чл.183, ал.1 от НК е типично продължено престъпление, осъществявано чрез трайно, непрекъснато, „продължаващо” бездействие, докато не настъпят обстоятелства за неговото прекратяване, зависещи или не от волята на дееца. Законосъобразно е изяснено от съдилищата началото на осъществяване и на довършване на самото престъпление. Последното може да бъде решение на дееца за

извършване на дължимото се действие или извън волята му, например започване на наказателно преследване за неправомерното му поведение. Съдебната практика и правната теория обаче е изяснила, че този начин на осъществяване на продълженото престъпление е следствие на обединяването на отделните престъпни действия/бездействия в едно единствено престъпление от субективното отношение на дееца за постигане на преследвания противоположен резултат, като само по изключение продължителността в осъществяването на деянието оказва влияние върху правната квалификация (напр.самоотлъчка до и над 3 денонощия по [чл.380-381 от НК](#) и др.). Престъплението по [чл.183, ал.1 от НК](#) е насочено срещу обществените отношения в семейството (с което се цели защита на ежедневните нужди на лицата, които са неработоспособни и не могат да се издържат от имуществата си и издръжката трябва да им се доставя периодично, за да се избегнат неблагоприятните последици от забавянето ѝ, поради което законът посочва, че тя следва да се плаща ежемесечно)и намира обективен израз в неизпълнение чрез съзнателно бездействие на влязло в сила решение за плащане на издръжка, в размер на две или повече месечни вноски, без обаче законодателят да е посочил изискването те да са „последователни”. Престъплението не би било извършено, само ако се установи, че лицето е изплатило цялото си задължение, или неизпълнението е под две месечни вноски, или пък то бъде погасено (напр. поради навършване на пълнолетие на низходящия, който не продължава образованието си, или го продължава, но за което следва да има влязло в сила ново решение, че дължащият издръжка може да му я осигури; при смърт на издържаното лице; при встъпване в брак на издържания бивш съпруг и др.).

При коментираното престъпление, ако деецът цели да избегне отговорност за неплащане на дължимата се месечна издръжка чрез симулиране на несъставомерност на деянията му (чрез ежемесечно изпълнение и последващо месечно неизпълнение на задължението му) за определен период от време, през който се обективира неизпълнение на две и повече месечни вноски, то той следва да отговаря за осъществяване на престъплението през инкриминирания период.

Прекъсването на „непрекъснатостта” на осъществяване на продълженото престъпление или осъществяването му при задължение за плащане на издръжка на две и повече ползващи се лица поставя въпроса за другата правна фигура, достойна на българската правна мисъл – продължаваното престъпление по [чл.26 от НК](#), възстановен в актуалната му редакция със ЗИДНК, ДВ бр.92/2002 г. Последното предпоставя цитиране на безспорния научен авторитет проф.Ив.Н. във връзка с „продължените” престъпления – че при тях „постановяването на присъда отграничава извършеното до този момент и решава въпроса за отговорността, ако и след нея деецът предприеме подобни прояви” (НП, обща част, няколко издания), както и на проф.Д.М. за „квалификация при продължавано и продължено престъпление” (С.,2007, стр.743 и сл.). Или, неизплащането на дължима издръжка през определен период от време на определено лице следва да се осмисли като „еднородна проява” с оглед и на разпоредбата на [чл.26, ал.1 от НК](#). За приложението на тази разпоредба ВС е приел цитираното ТР на ОСНК на ВС № 3/71 г., като в р.І, т.2 и р.VII, т.1 е указал, че осъществяването на две или повече деяния (разбирай, неплащане на дължима според влязло в сила решение/споразумение издръжка), които, откъснати едно от друго, сами по себе си дори да са малозначителни по смисъла на [чл.9, ал.2 от НК](#), но осъществяват основен, квалифициран или привилегирован състав на едно и също престъпление, включително и като две или повече „продължени” престъпления, ако са налице условията на [чл.26, ал.1 от НК](#), то е налице едно единно, а не множество от престъпления.Налага се изводът, че укоримостта на поведение на дееца, съобразно разпоредбата на [чл.183, ал.1 от НК](#), защитаваща в крайна сметка интересите на потърпевшите от неблагоприятното развитие на отношенията в едно или повече роднински свързани семейства (съпруг, низходящ, възходящ, брат, сестра), чрез неплащане на дължима се някому от тях издръжка е

продължено, но би могло да бъде и продължавано престъпление през определен период от време, при наличие на законовите изисквания на чл.26, ал.1 и чл.80, ал.3 от НК и следва да се преценява като престъпление по чл.183, ал.1 от НК. /така и Решение №424/02.12.2014 по дело №1345/2014 на ВКС, НК, I н.о./

За съставомерността на деянието следва да се отчита периода след влизане в сила на съдебното решение, респ. че съставомерно е неплащането на месечните вноски за издръжка за времето след влизането в сила на съдебния акт, а забавеното плащане на издръжка за минало време т.е. преди влизане в сила на съдебния акт не съставлява престъпление по чл.183 ал.1 от НК, а в конкретния случай и по друг текст от НК.

Съдебната практика наистина е последователна по отношение на становището, че наказателна отговорност се носи за неплащане на издръжка само за напред и то от влизане в сила на съдебния акт, по силата на който възниква задължението за плащане на издръжка. В този смисъл е както и практиката на ВКС от последните години – като напр. решение № 111 от 4.07.2016 г. на ВКС по н. д. № 434/2016 г., III н. о., НК, според което „От този момент /влизането в сила на решението за присъждане на издръжка/ в наказателно-правен аспект е правно значимо поведението на осъдения, защото при умишлено проявено бездействие към задължението да изплаща присъдените алиментни задължения при повече от две месечни вноски, той осъществява и от обективна страна престъпния състав на чл. 183, ал. 1 от НК“, така и по-старата съдебна практика на ВС – като напр. решение № 484 от 16.X.1980 г. по н. д. № 486/80 г., I н. о., според което „За да се държи наказателно отговорно дадено лице по чл. 183, ал. 1 НК за неплащане на издръжка на свой съпруг, възходящ, низходящ, брат или сестра, е необходимо то да бъде осъдено с влязло в сила решение и след влизане в сила на осъдителното решение съзнателно да не е изплатило дължимите вноски в размер за два или повече месеца. За неплатената издръжка за времето, преди да има влязло в сила решение, лицето не носи наказателна отговорност, а само гражданска такава“.

Наблюдаващият прокурор е приел, че майката на детето К. Д. поради корона кризата е била в обективна невъзможност да заплаща издръжка на детето си, а е работила едва два месеца /август и септември 2020г/ и била заплатила дължимата издръжка за м.08 и м.09.2020г. и в тази връзка е изложил мотиви за наличието на чл.9 от НК, които настоящият съдебен състав не споделя.

Не са налице факти, от които да се направи извод за настъпила промяна в обстоятелствата или настъпила обективна невъзможност от страна на К. Д. да заплаща присъдената издръжка.

Същата е в трудоспособна възраст, следователно и няма пречки да реализира доходи от трудово или др. правоотношение/въпреки корона кризата, тъй като има достатъчно сектори в които се набират работници, но въпреки това Д. не е полагала труд, нито дори се е регистрирала на борсата по труда/.

Липсата на имущество, като източник на доходи, както и обстоятелството, че същата е била безработна в определен период от време, не я освобождават от задължението като родител да издържа ненавършилите си пълнолетие дете, с оглед обективния, безусловен характер на това задължение. Следва да се отбележи факт, че К. Д. не е работила, не е релевантен за наказателното производство, доколкото при наличието на подобни обективни пречки, има специален ред, по който следва то да се установи и с изричен съдебен акт, което предполага да е инициирал гражданско производство за прекратяване на присъдената издръжката или нейното намаляване.

По делото няма събрани доказателства, че същата е в недобро здравословно

състояние,което да я възпрепятства да полага труд по граждански или трудов договор,а напротив същата е работила през месеците август и септември 2020година,но въпреки това не е изпълнила задължението си за заплащане на издръжка на детето си,а едва след подаване на жалба в РП ,същата през месец декември е платила две вноски.

Поради гореизложеното следва да се приеме, че наказателното производство напълно неоснователно е прекратено. Този извод, при гореизложените правни аргументи, налага и цялостната отмяна на обжалваното постановление.

Водим от изложеното и на основание чл.243,ал. 4 и ал.5 НПК, съдът:

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Постановление от 17.03.2021г на прокурор от РП-Хасково, ТО Свиленград за прекратяване на наказателното производство водено по **БП № 39/2021г** по описа на РУ Свиленград,**пр.преписка №ТОС- 1473/2020г.** по описа на РП-Хасково, ТО Свиленград образувано срещу К. М. Д. с ЕГН ***** за извършено от нея престъпление по **чл.183,ал.1 от НК**, като **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

ВРЪЩА досъдебното производство на РП-Хасково, ТО Свиленград.

Определението подлежи на обжалване и протестиране пред ХОС, в 7-мо дневен срок от съобщаването на страните.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____